

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΤΥΠΩΘΕΝΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΗ΄ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ.

(133) — Προσκυνητάριον τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἁθωνος, συγγραφέν μὲν καὶ τυπωθὲν ἐπὶ τῆς γαλινοτάτης ἡγεμονίας τοῦ εὐσεβεστάτου ἐκλαμπροτάτου καὶ ὑψηλοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίης κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίου Βασσοράβα Βοεβόδα· ἀφιερωθὲν δὲ τῷ πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Θεοδοσίῳ, σπουδῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐξοχωτάτου ἱατροῦ κυρίου Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ ἵνα δίδωται χάρισμα τοῖς εὐσεβέσι διὰ ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν· Τύποις Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας· ἐν τῇ μονῇ τοῦ Συνογώβου· ἀψά· ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Ἰγνατίου ἱερομονάχου τοῦ Φωτιάνου· εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ σοφὸς Μονφοκόνιος (Montfaucon) μετετύπωσε τὸ Προσκυνητάριον τοῦτο εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος *Palaeographia Graeca* 16. 433 καὶ ἐξῆς, μὲ τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν, σημειόνων ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ προοιμίῳ οὐκ ὀλίγα ἄξια λόγου περὶ τοῦ Ἁθωνίου Ὄρους, ὅπου ὁ Κομνηνὸς πολλὰ ἔτη διέτριψεν. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1745 ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(134) — Ἑορτολόγιον, ἐν ᾧ περὶ τινῶν ζητημάτων προλαμβανομένων· περὶ ἀκριβοῦς χρονολογίας· περὶ πασῶν τῶν εὐρετῶν καὶ τῆς αὐτῶν θεωρίας· περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα· περὶ τινῶν ἐκκλησιαστικῶν κανονίων περὶ τοῦ συντομωτάτου μηνολογίου. Πονηθὲν μὲν παρὰ τοῦ

σοφωτάτου διδασκάλου τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Αὐθεντικῆς Ἀκαδημίας κυρίου Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου τοῦ Κυμινήτου, καὶ ἀφιερωθὲν δὲ τῷ ἐκλαμπροτάτῳ καὶ ὑψηλοτάτῳ αὐθέντῃ καὶ ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Κωνσταντίνῳ Βασσαράβα Βεεβόνδα, ἀρχιερατεύοντος τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου τῆς αὐτῆς Οὐγγροβλαχίας κυρίου κυρίου Θεοδοσίου· καὶ νῦν πρωτόν τυπωθὲν, παρὰ Ἀνθίμῳ ἱερομονάχῳ τυπογράφῳ τῷ ἐξ Ἰβηρίας· διορθωθὲν δὲ παρὰ τοῦ σπουδαιοτάτου ἐν ἱερομονάχοις Ἰγνατίου τοῦ Φουτιάνου· ἐν τῇ μονῇ τοῦ Συναγώβου. ἀψά. μηνὶ Ἰουνίῳ. εἰς 4ον.

(135) — Λόγος πανηγυρικός εἰς τὸν Ἰσαπόστολον μέγαν Κωνσταντῖνον, συντεθείς παρὰ Στεφάνῳ Μπραγκοβάνῳ· καὶ τῷ γαληνοτάτῳ αὐτοῦ πατρὶ, καὶ ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Κωνσταντίνῳ Μπασσαράμπᾳ εὐλαβῶς ἀφιερωθεὶς· ἐκφωνηθεὶς δὲ παρὰ Ῥαδούλῳ αὐτοῦ ἀδελφῷ, ἐνώπιον τῆς αὐτοῦ Γαληνότητος· ἐτυπώθη ἐν Βουκουρεστίῳ· παρὰ Ἀνθίμῳ Ἱερομονάχῳ τῷ ἐξ Ἰβηρίας· ἀψά. εἰς 8ον.

(136) — Λόγος πανηγυρικός εἰς τὸν πρωτομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Στέφανον· συντεθείς παρὰ Στεφάνῳ Μπραγκοβάνῳ· παρ' αὐτοῦ δὲ, αὐτῷ τῷ ἀηττήτῳ Ἀθλητῇ, καὶ τῶν μαρτύρων στρατηγῶ ταπεινῶς ἀφιερωθεὶς· ἐτυπώθη ἐν Βουκουρεστίῳ παρὰ Ἀνθίμῳ Ἱερομονάχῳ τῷ ἐξ Ἰβηρίας· ἀψά. εἰς 8ον.

(137) — Περὶ Ἱερωσύνης λόγος ἐγκωμιαστικός, σχεδιασθεὶς παρὰ Χρυσάνθου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ προσφωνηθεὶς παρ' αὐτοῦ ἔνδον ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀναστάσεως, ἥτοι τοῦ ἁγίου Ἰάφου, ἠνίκα ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἐν ἔτει τῷ Σωτηρίῳ ἀψβ'. Ἀπριλίου ε. κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἁγίας Λαμπρᾶς. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ λόγος οὗτος ἐτυπώθη ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

(138) — Λόγος πανηγυρικός εἰς τὴν ἐνδοξὸν μετέσασιν τῆς Ἀειπαρθένου Θεομήτορος· συντεθείς παρὰ Στεφάνῳ Μπραγκοβάνῳ· τῇ δὲ Γαληνοτάτῃ καὶ φιλοχρίστῳ αὐτοῦ μητρὶ κυρίᾳ κυρίᾳ Δόμνᾳ Μαρίᾳ, ὡς υἱικῆς εὐλαθείας ἐνέχυρον ταπεινῶς ἀφιερῶθεις. Ἐν Βουκουρεστίῳ πρὸ Ἀνθίμῳ Ἱερομονάχῳ τῷ ἐξ Ἰβηρίας. αψγ'. εἰς 8ον.

(139) — Ἡ Καινὴ Διαθήκη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεταφρασθεῖσα πρὸ χρόνων ἱκανῶν εἰς πεζὴν φράσιν διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Μαξίμου τοῦ Καλλιουπολίτου, καὶ νῦν τυπωθεῖτα διορθῶσει Σεραφεῖμ, Ἱερομονάχου τοῦ Μιτυληναίου. Ἐν Λονδίῳ τῆς Βρετανίας, ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψγ'. παρὰ Βενιαμὴν Μοτταίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει ἐτυπώθη μόνον ἡ μετάφρασις ἄνευ τοῦ κειμένου. Ἴδε περὶ τῆς Α'. ἐκδόσεως καὶ τοῦ μεταφραστοῦ Μαξίμου Καλλιουπολίτου τὸν ἀριθμὸν (74).

(140) — Δογματικὴ Διδασκαλία τῆς ἀγιωτάτης ἀνατολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας, περιέχουσα κατ' ἐξαίρετον λόγον τρία τινὰ· πρῶτον, πότε μεταβάλλονται τὰ ἅγια εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ· δεύτερον, ὅτι ἡ Θεότηκος ὑπέκειτο τῷ προπατορικῷ ἁμαρτήματι· καὶ τρίτον, ὅτι αἱ μερίδες οὐ μεταβάλλονται εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ· συντεθείσα παρὰ τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου κυρίου Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου τοῦ Κυμινήτου· ἀφιερῶθεις δὲ τῷ θεοστέπτῳ, ὀρθοδοξοτάτῳ, καὶ μεγίστῳ Βασιλεῖ, Πέτρῳ Ἀλεξιάδῃ, καὶ Αὐτοκράτορι πάσης μεγάλης, μικρᾶς, καὶ λευκῆς Ῥωσίας, καὶ ἐτέρων πολλῶν μερῶν, ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν, πατρικῶ καὶ προπατορικῶ κληρονόμῳ· καὶ νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, ἀναλώμασι τοῦ εὐγενεστάτου καὶ λογιωτάτου ἄρχοντος Ποσιελ

νίκου, κυρίου Γεωργίου τοῦ Καστριώτου· πρὸς τὸ παρέχεσθαι δωρεὰν τοῖς Ὀρθοδόξοις· ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας, ἔτει ἀπὸ Θεογονίας αψγ'. κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον· παρὰ Ἀνθίμου Ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας. εἰς 4ον.

(141) — Δογματικὴ διδασκαλία τῆς ἀγιωτάτης ἀνατολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας, περιέχουσα κατ' ἐξαιρετον λόγον τρία τινὰ· πρῶτον, πότε μεταβάλλονται τὰ ἅγια εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ· δεύτερον, ὅτι ἡ Θεότης ὑπέκειτο τῷ προπατορικῷ ἁμαρτήματι καὶ τρίτον, ὅτι αἱ μερίδες οὐ μεταβάλλονται εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ· συντεθεῖσα παρὰ τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου κυρίου Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου τοῦ Κυμινήτου· ἀφιερωθεῖσα δὲ τῷ μακαριωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ δεσπότῃ, κυρίῳ κυρίῳ Δοσιθέῳ, πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης· ἡγεμονεύοντος τοῦ ὑψηλοτάτου Αὐθέντου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Βασσαράβα Βοεβόνδα πάσης Οὐγγροβλαχίας· καὶ νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, ἀναλώμασι τοῦ εὐγενεστάτου καὶ λογικωτάτου ἄρχοντος Ποστελνίκου, κυρίου Γεωργίου τοῦ Καστριώτου· πρὸς τὸ παρέχεσθαι δωρεὰν τοῖς ὀρθοδόξοις· ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας· ἔτει ἀπὸ Θεογονίας αψγ'. κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον· παρὰ Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων διδασκαλιῶν ἐκδοθεισῶν τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ μηνί, εἶναι ἡ σύνταξις τῆς ἀφιερωτικῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσίας τὸν μέγαν Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν σοφώτατον Πατριάρχην Ἱερουσαλήμ Δοσίθεον. Ἡ ἀφιέρωσις ἐνός συγγράμματος εἰς διάφορα πρόσωπα ἐν τῇ αὐτῇ προσφωνητικῇ ἐπιστολῇ εἶναι πράγμα σὺνήθες καὶ κοινόν· ἀλλὰ νὰ τυπώσῃ τις βιβλίον, τὴν αὐτὴν φέρον ἐπιγραφὴν καὶ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν, καὶ τὸ αὐτὸ μέγεθος, καὶ νὰ προσφωνήσῃ αὐτὸ χωριστὰ εἰς δύο Προστάτας ἐφαρμόζων τὰς συνήθεις χολακευτικὰς ἐκφράσεις κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προστάτου τῆς

βιβλίου, είναι μοναδικὸν παράδειγμα εἰς τὰ χρονικά τῆς βιβλιογραφίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκδότου τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος Δογματικῆς Διδασκαλίας, Γεωργίου Καστριώτου, λογιωτάτου Ἄρχοντος Ποστελνίκου τῆς Οὐγγροβλαχίας, καὶ πιθκὸν καταγομένου ἐκ τοῦ περιφήμου Ἡρώος τῆς Ἀλβανίας τοῦ ἐπονομασθέντος Σκεντέρμπεη. Αἱ δύο ἐκδόσεις αὗται ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκῃ τῶν Ἀθηνῶν.

(142) — Ἑρμηνεῖα καὶ ἀκολουθία εἰς ἐγκαίνια ναοῦ ἀφιερωθείσα τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ Δεσπότη κυρίῳ κυρίῳ Γαβριὴλ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ἡγεμονεύοντος τοῦ ὑψηλοτάτου αὐθέντου κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Βασσαράβα Βοεβόδα πάσης Οὐγγροβλαχίας· καὶ νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα, ἀναλώμασι τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου πρώην Σοφίας κυρίου κυρίου Αὐξεντίου· πρὸς τὸ παρέχεσθαι δωρεὰν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας· ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀφγ'· κατὰ μῆνα Δεκέμβριον· παρὰ Ἀνθίμου Ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας· ἐπιμελεία καὶ διορθώσεσι τοῦ λογιωτάτου κυρίου Ἰωάννου τοῦ Ἐφεσίου. εἰς 4ον.

(143) — Τόμος χαρᾶς, ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἐπιστολαὶ Φωτίου τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ ὀγδόη Σύνοδος, Σημειώσεις τινές εἰς ταύτην τὴν ἁγίαν Σύνοδον· τὰ ἀντιρρήτικὰ κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα τῆς Ῥώμης, Νικολάου Ἱατροφιλοσόφου, Λόγος Μελετίου Ἀλεξανδρείας κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα, διάλογος Ἱερομνήμονος μοναχοῦ μετὰ τινος ἐτέρου Μοναχοῦ κατὰ Λατίνων, τυπωθεῖς ἐν τῇ Ἐκπισχοπῇ Ῥημνίκου. Ἡγεμονεύοντος τοῦ εὐσεβεστάτου ἐλαμπροτάτου καὶ ὑψηλοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβόδα. Διὰ ἐξόδου καὶ ἐπιμελείας τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κυρίου κυρίου Δοσιθέου. Παρὰ τοῦ

Θεοφιλεστάτου και λογιωτάτου Ἐπισκόπου Ῥημνίκου κυρίου Ἀνθίμου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας ἐν ἔτει. αψέ. κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον. εἰς φύλ.

(144) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν τοῦ Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης τοῦ θαυματουργοῦ, νεωστὶ τυπωθεῖσα ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἐκλαμπροτάτου ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας, κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβόδα, παρὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ῥημνίκου, κυρίου Ἀνθίμου, ἀναλώμασι μὲν τοῦ ὀσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Κυρίου Ἰγνατίου καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Νουτζέτου· ἐπιμελεία δὲ καὶ ἐπιδιορθώσει Μητροφάνους Γρηγορᾶ τοῦ ἐκ Δωδώνης· ἐν Βουκουρεστίῳ αψέ. Ἀπριλίου 6. εἰς 4ον.

(145) — Ἀντέγκλημα τῶν ἐγκαλούντων ἀδίκως κατὰ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀγίας καὶ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας· ὑπὸ Νικολάου τοῦ πικλήν Κεραμέως. αψέ.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἐρηνίσθην τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Θεολογικοῦ συγγράμματος τούτου τοῦ Κεραμέως ἐκ τῆς Β.ογραφικῆς εἰδήσεώς του, ἐκδοθείσης ἐν τῷ Γ'. Τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μελετίου· Νομίζω δ' ὅτι ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ εἰς 8ον.

(146) — Νέα ἐξήγησις τοῦ ψυχოსώτηρος ψαλτηρίου· ἐξ ἐτέρων ἐρμηνειῶν διὰ πόλλου πόνου ἐκλελεγμένη, καὶ εἰς κοινὴν φράσιν συντεθειμένη, παρὰ Ἀθανασίου Ἱερομονάχου τοῦ Κρητὸς, εἰς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν μετὰ πόθου καὶ θεωρίας πνευματικῆς γενομένων τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· μετὰ δὲ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθείσα παρὰ Ἀθανασίου Ἱερομονάχου τοῦ Ἰζαγγαροπούλου τοῦ ἐκ Ζακύνθου· ἀφιερωθείσα τῷ μονογενεῖ υἱῷ τοῦ προανάρχου πατρὸς καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνεστήθη κατὰ τὸ αψέ ἔτος τὸ σωτήριον 1705. παρὰ Μηχαήλ τῷ Βαρβωνίῳ. εἰς 4ον.

(147) — Τοῦ Παναγιωτάτου Πάπα Κλήμεντος τοῦ ἐβδόμου ἐπικύρωσις εἰς τὴν Βουλλαν τοῦ μακαριωτάτου Λέοντος δεκάτου, ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν Γραικῶν θρησκείας, Ἑλληνιστί μεταφρασθεῖσα, καθὰ σώζεται μάλιστα παρὰ Λέοντι τῷ Ἀλλατίῳ ἐν τῷ περὶ ἡλικίας, καὶ διαστημάτων, κτλ. βιβλίῳ ἐν Ῥώμῃ τυπωθέντι ἀχλὴν ἄνω δὲ ἐκ δευτέρου τυπωθεῖσα ἀναλώμασι τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἐντιμοτάτου Δημητρίου Κολέττου Ἀθηναίου καὶ πανευλαβῶς ἀφιερωθεῖσα τῷ πανιερωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ κυρίῳ κυρίῳ Ἀθανασίῳ Μητροπολίτῃ Χριστιανουπόλεως. Ἐνετίησιν ἀψς'. εἰς 4ον.

(148) — Λόγος πανηγυρικὸς εἰς τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργὸν μέγαν Νικόλαον, προσφωνηθεὶς τῷ αἰωνίου μνήμης Βρέδα Βραγκοβάνῳ, παρὰ Ῥαδούλου ἡγεμόνος Οὐγκροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωαν. Κωνσταντίνου Βασσαράβα Βραγκοβάνου· καὶ τυπωθεὶς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐπισκοπῇ Ῥημνίκου παρὰ Μιχαὴλ ὑποδιακόνου τοῦ Ἰστροφάνοβιτς. ἐν ἔτει ἀψς'. εἰς 8ον.

(149) — Λόγος εἰς τὸ σωτήριο πάθος τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. Τούτῳ δὲ αὐτοῦ τοῦ πάθους τὸ κείμενον ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν συλλεχθὲν προσετέθη μονοτέσσαρον, ἡγουν τετρασύλλεκτον ἐπονομασθὲν, τοῦ διδασκάλου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Γεωργίου τοῦ Μαϊώτα, τῆς τε Ἑλληνίδος καὶ Λατινίδος φωνῆς Καθηγητοῦ τῶν ἐκλαμπροτάτων υἱῶν τοῦ γαληνοτάτου Οὐγγροβλαχίας ἡγεμόνος, κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Βασσαράβα Βραγκοβάνου. τυπωθεὶς ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Ῥημνίκου, παρὰ Μιχαὴλ ὑποδιακόνου τοῦ Ἰστροφάνοβιτς. ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀψς'. εἰς 8ον.

(150) — Ὁ αἵρετικὸς διδάσκαλος ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου μαθητοῦ ἐλεγχόμενος. Βιβλίον πάνυ χρήσιμον τοῖς ὀρθοδόξοις, βεβαιοῦν τὰς παραδόσεις καὶ τὰ σοφίσματα τοῦ

Βενιαμίν Ούδρῳφ, διδασκάλου τοῦ ἐν Βρεταννίᾳ Ἑλλη-
νικοῦ φροντιστηρίου, ἐμφαῖνον· ἀφιερῳθὲν μὲν τῷ πανα-
γιωτάτῳ λογιωτάτῳ τε καὶ σοφωτάτῳ κυρίῳ ἡμῶν Γα-
βριήλ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης,
καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, συντεθὲν δὲ καὶ τυπωθὲν
σπουδῇ, ἐπιμελείᾳ τε καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐν Ἱεροδιακόνοις
ταπεινοῦ Φραγκίσκου Προσσαλέντου τοῦ Κερκυραίου, ἰκα-
νὸν χρόνον τοῦ αὐτοῦ Βενιαμίν Οὔδρῳφ ἐν Βρεταννίᾳ ἀ-
κούσαντος, κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ κέ. Ἀμσε-
λεδάμῳ. Παρὰ Θεοδώρῳ καὶ Ἐνρίκῳ Βρούην, ἐν ἔτει ἀ-
πὸ Χριστοῦ αψς'. εἰς 12ον.

(151) — Βίος τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν
Συμεῶν καὶ Θεοδώρου, καὶ τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης, τῶν
εὐρόντων τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτό-
κου τῆς Σπηλαιότισσας, μεταφρασθεὶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς
γλῶσσαν, παρὰ τοῦ ἐκλαμπροτάτου καὶ σοφωτάτου Ἀρ-
γυροῦ Βερναρδῆ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. αψς'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἔλαβον ἐπὶ
φίλων τινά. Διὸ ἀγνοῶ ἂν ἐν τῷ προμετωπίῳ ὑπάρχη ἡ σημεί-
ωσις τοῦ τόπου ὅπου ἐτυπώθη.

(152) — Βοσκὸς λογικῶν προβάτων, ἦτοι περὶ τοῦ κα-
θήκοντος τῷ πνευματικῷ ποιμένι, καὶ πῶς δεῖ ποιμαίνειν
τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν ποίμνιον. Ἐνετήησιν. αψή.
παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ βιβλιαρίου τούτου
εἶναι ὁ Ἱερομόναχος Μεθόδιος Ἀνθρακίτης.

(153) — Βιβλίον περιέχον τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ἁγίας
Αἰκατερίνης, τό, τε Προσκυνητᾶριον τοῦ ἁγίου Ὁρους
Σινᾶ μετὰ τῶν πέριξ καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ καὶ περὶ
αὐτό, τὴν τε τάξιν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ μοναστηρίου, καὶ
τοὺς ἐν αὐτῷ μέχρι τοῦδε ἀρχιεπισκοπήσαντας, καὶ ἐγ-
κώμιον τε εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος. καὶ περὶ τῶν Ἀράβων. τυ-

πῶθεν ἐπὶ τοῦ αὐθέντου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβόδα, ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας, παρὰ τῷ παναγιωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἀνθίμῳ τῷ ἐξ Ἰθηνρίας ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Τεργοβίστου ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσῃ τοῦ ὀσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Μητροφάνους Γρηγοῤᾤ τοῦ ἐκ Δωδώνης ἐν ἔτει αψί. κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1727 ἐν Βενετία παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσῃ Μαρίνου Περίου τοῦ ἐκ Κερκύρας.

(154) — Πανοπλία δογματικὴ Ἀλεξίου βασιλέως τοῦ Κομνηνοῦ, περιέχουσα ἐν συνόψει τὰ τοῖς μακαρίσις καὶ Θεοφόροις Πατράσι συγγραφέντα, εἰς τάξιν δὲ καὶ διεσκευασμένην ἁρμονίαν παρὰ Εὐθυμίου μοναχοῦ τοῦ Ζιγαδηνοῦ τεθέντα ἐπὶ ἀνατροπῇ καὶ καταφθορᾷ τῶν δυσσεβεστάτων δογμάτων τε καὶ διδαγμάτων τῶν ἀθέων Ἀερεσιρχῶν, τῶν κακῶς κατὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῶν Θεολογίας λυπησάντων ἀφιερωθείσα, ἐπὶ τοῦ εὐσεβεστάτου, ὑψηλοτάτου καὶ Θεοστέπτου Αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάν. Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβόδα τοῦ Μπραγκοβάνου, τῷ ἐκλαμπροτάτῳ καὶ ἐξοχωτάτῳ υἱῷ αὐτοῦ κυρίῳ κυρίῳ Στεφάνῳ Βοεβόδα τῷ Μπραγκοβάνῳ, παρὰ τοῦ πανιερωτάτου καὶ λογιωτάτου Μητροπολίτου Δρύπτας κυρίου κυρίου Ἀθανασίου, οὗ καὶ τοῖς ἀναλώμασι νῦν πρῶτον τετύπεται παρὰ τῷ πανιερωτάτῳ, λογιωτάτῳ καὶ Θεοπροβλήτῳ Μητροπολίτῃ Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Ἀνθίμῳ τῷ ἐξ Ἰθηνρίας ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσῃ Μητροφάνους Ἱερομονάχου Γρηγοῤᾤ τοῦ ἐκ Δωδώνης ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μητροπόλει τῇ ἐν τῷ τῆς Οὐγγροβλαχίας Τεργοβίστῳ ἐν ἔτει ἀπὸ Θεσπονίας 1710, κατὰ μῆνα Μαΐον. εἰς φύλ.

(155) — Ἡ Καινὴ Διαθήκη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος.

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δίγλωττος, τοῦτ' ἔστι, τὸ Θεῖον ἀρχέτυπον καὶ ἡ αὐτοῦ μετάφρασις εἰς κοινὴν διάλεκτον μετὰ πάσης ἐπιμελείας διορθωθέντα, καὶ νεωστὶ μετατυπωθέντα. Ἐν Ἀληθῆς Σαξωνίας, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Ἐπει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ αψί. 1710. εἰς 2.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς Α'. καὶ Β'. ἐκδόσεως τοὺς Ἀριθμοὺς (74) καὶ (139). Ἐπεστάτησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς παρούσης ἐκδόσεως ὁ Ἀναστάσιος Μιχαὴλ ἐκ Ναούσης καὶ Λιβέριος ὁ Κολέττης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐκδότης δὲ ταύτης εἶναι ὁ Ὀλλανδὸς Ἰωάννης Αἴμαν. Ὁμιλῶν οὗτος περὶ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τοῦ ἐλληνικοῦ γένους προθέτει. Eandem sane viam, forte et eodem commoti argumento, tenuerunt Editores versionis Maximi Calliupolitae, Hieromonachi, laude sua, quod in hoc negotio glaciem fregerit, minime defraudandi. Ejusmodi enim Novum Testamentum bilingue, in quo divinus originalis Textus et e regione posita ex hoc citra ullam mutationem in communem linguam facta metaphrasis (a Calliupolita adornata) simul edita habentur, anno 1638 (quo loco, incertum) in forma quarta major prodiit. Recusa quidem Londini est, elapso longissimo temporis spatio, nimirum anno 1703 illa Calliupolitae Metaphrasis διορθώσαι, ut titulus habet, Seraphimi, Hieromonachi, Mitylinensis Sub initium nostri conatus haud aliam editionem versionis Novi Testamenti in linguam Graecam vulgarem, nisi nuperam Londinensem habuimus. Hujus editionis exemplar quinque abhinc annis, et quod superest, Dom. Anastasio Michaeli Macedoni, Constantinopoli ad nos profecto, et tum temporis una cum aliquot aliis Graecis apud nos commorante (cujus etiam Epistola extat in D. Tribbechovii Elementis linguae Graecae vulgaris) tradidimus, ut ei manum admoveret, et quae rectius crederet exprimi posse, quo tum Textui originali tum linguae vulgaris indolis exactius responderent, ea sedulo adnotaret. Id ille praestitit. Nos autem in eo primum Providentiae divinae vestigium agnovimus, quod obtigerit, qui Londinensem editionem revisam nobis daret. Exemplar ab illo correctum

servavimus ac seposuimus, dum emergerit occasio institutum prosequendi et, si nostro difficile videretur, alieno remigio ad portum pertingendi. Neque enim lucrum in ea re spectabamus, nec, ut impendium quaestus aequaret, spes esse poterat, sed exemplaria potius maximam partem dono Graecis, ad quorum quippe utilitatem ferme unire pertinerent, mittenda credebamus.

Antequam autem summa illi manus adjecta est, commode, ut **Cl. Dominus Ioannes Heymannus** ex oriente in Belgium ad decretum sibi Professionem Linguarum Orientalium in Academia Leydensi ob eundem proficiscens, in itinere mihi Berolini, ubi eo tempore agebam, sui copiam daret. Is a me rogatus, praefatione in gratiam Graecorum et dialecto eorum vulgari scribenda, ceu fructuum suae cum Graecis conversationis, Linguaeque eorum feliciter apprehensae primitiis quibusdam nostram Novi Testamenti editionem donare promisit.

Quum enim in cursu laboris jam propremodum calcem videremus, venetiis ad nos adventavit **Dom. Liberius Colletti**, Sacerdos Graecus, suam nobis in iis, quae ad hoc negotium aliaque huic affinia pertinent, operam addicens.

Καὶ τῷ ὄντι ὄχι μόνον ὁ Ἱερεὺς οὗτος ἐπεσάτησεν εἰς τὴν τύπωσιν τῆς Νέας Διαθήκης, ἀλλὰ μετὰ τὸ προοίμιον ἐπρόσθεσεν, εἰς τὸ τέλος τῆς βίβλου τὰ ἑξῆς. **Α'.** « Σημειώματα εἰς διάφορα » ὀνόματα καὶ ῥήματα, καὶ ἐξηγήσεις διαφόρων στίχων, ὄντες » δυσκολονόητοι, ἀπάνω εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς Ἱερᾶς Διαθήκης, γενομένα παρὰ τοῦ Διθερίου Ἱερέως τοῦ Κολέττη ἐξ Ἀθηνῶν πόλεως. » **Β'.** « Φιλοπόνημα Διθερίου Ἱερέως τοῦ Κολέττη Ἀθηναίου, περὶ τῆς συναναγνώσεως τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων καὶ Ἀποστόλων κάθε μιᾶς Κυριακῆς ὅλου τοῦ χρόνου, καὶ τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, τὸ ὅποιον περιέχει ἀκόμη » καὶ τοὺς κανόνας τῶν λέ. Πασχαλίων, καθὼς εἶναι εἰς τὸ » Εὐαγγέλιον, βαλμένοι εἰς πλεόν εὐταξίαν καὶ βραχύτητα, » ἀρχηνόντας ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον μῆνα, ἕως τὸν ἐρχόμενον » πάλιν Δεκέμβριον, εἰς ὠφέλειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ μου γένους. »

(156) —) Παλαιὰ Ἑλλάς περὶ τοῦ ἁγίου Ῥωμαϊκοῦ Θρόνου καλῶς φρονούσα, ἥ πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Πατριάρχην Δοσίθεον Ἀπολογία Ἀλουσίου τοῦ Ἀνδρούτζη Κυπρίου προσφωνηθεῖσα τῷ πανιερωτάτῳ καὶ αἰδεσιμω-

τάτῳ Καρδινάλει Λαυρεντίῳ τῳ Κασόνῳ Ἑλληνο-Λατινιστί· Venetiis 1713 apud Ant· Julianum· εἰς 4^{ον}.

(157) — Ἀρχιερατικὸν, περιέχον τὰς θείας καὶ ἱεράς λειτουργίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Βασιλείου τοῦ μεγάλου, καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἤτοι τῶν Προηγιασμένων. Ἔτι δὲ καὶ τὰς τάξεις πασῶν τῶν χειροτονειῶν, μετὰ τινῶν ἀναγκαίων εὐχῶν. Ἐκδοθὲν ἤδη εἰς χρῆσιν τῶν Ἀρχιερέων, ἐπιμελεία καὶ ἀναλώμασι τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Νύσσης Κυρίου Μητροφάνους. Ἐνετίησιν παρὰ Ἀντωνίῳ τῳ Βόρτολι 1714. εἰς φύλ.

(158) — Ἱστορία περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων, διηρημένη μὲν ἐν δώδεκα βιβλίοις, ἀρχομένη δὲ ἀπὸ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων ἕως τοῦ παρόντος ἔτους, περιέχουσα τὰς τε θείας συνελεύσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ τὰς ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην συναθροισθείσας ἐπιφανεστέρας Συνόδους, ὀρθοδόξους τε καὶ κακοδόξους, οἰκουμενικάς τε καὶ τοπικάς, καὶ πᾶν δόγμα τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἧ γίνεται καὶ μνήμη κατὰ τάξιν πάντων τῆς Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ τῶν πέντε πατριαρχῶν σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν, καὶ ὧν ἔλαχον διοικήσεων καὶ πρεσβείων, καὶ πολλῶν ἄλλων πατέρων, Ἀρχιεπισκόπων τε καὶ Ἀρχιεπισκοπῶν, σίρεσιάρχων τε πάντων, καὶ πασῶν αἱρέσεων, καὶ τῆς καθαιρέσεως αὐτῶν, ἐθνῶν τε καὶ ἀρχηγῶν τινῶν χριστιανισμοῦ, καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐθνῶν, ἐφόδων τε ἐθνῶν καὶ πολέμων, πόλεων τε ἀλώσεων καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ πολλάκις ἀναιρέσεως Ἰβραίων, ἀποικίας τε καὶ ἐξορίας αὐτῶν, ἀπαριθμήσεώς τε πάντων τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων ἀγωνισαμένων, Σχίσματός τε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Παπῶν Ῥώμης, καὶ καθαιρέσεως τῆς μοναρχίας

αὐτῶν καὶ ἀναμαρτησίας διὰ πολλῶν ἀναντηρρήτων ἀποδείξεων, περὶ τε τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου, συμφορῶν καὶ πολιορκιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ διαφόρων ἔθνων, καὶ αἰχμαλωσίας αὐτῆς ὑπὸ τε Λατίνων, καὶ εἶτα Ὀθωμανῶν, καὶ ἀπαριθμήσεως μετὰ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς, τῶν σοφῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβουλῶν τε καὶ ζημιῶν ὑπὸ Λατίνων καὶ Ἀρμενίων εἰς τὸν ἅγιον τοῦ Κυρίου Τάφον, καὶ τοὺς ἱεροὺς ἐν αὐτῷ Πατριάρχας, καὶ ἐτέρων πολλῶν ἀξιομνημονεύτων ὑποθέσεων· συγγραφείσα μὲν παρὰ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ ἀοιδίμου πατριάρχου, κυρίου κυρίου Δοσιθέου. κοσμηθεῖσα δὲ, καὶ ἐν τάξει ἀρίστη τεθεῖσα παρὰ τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου κυρίου Χρυσάνθου, οὗ καὶ τοῖς ἀναλώμασι, μᾶλλον δὲ τοῦ ἀγίου Ἰάφου, τὸν εἰπεῖν, τῇ ἐλεημοσύνῃ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐτυπώθη ἐν ἔτει τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ ὀγδόῳ· ἐπὶ τοῦ τέλους τῆς ἡγεμονίας τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἐκλαμπροτάτου αὐθέντου κυρίου κυρίου Ἰωάννου Στεφάνου Βοεβόδα τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ τῆς Οὐγγροβλαχίας αὐθεντικῷ Θρόνῳ, ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Μητροφάνους ταπεινοῦ ἱερομονάχου Γρηγοῦ τοῦ ἐκ Δωδώνης, ἐπιστατοῦντος τῇ τυπογραφίᾳ Στώικα ἱερέως τοῦ Ἰακωβίτζη, ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ δεκάτῳ πέμπτῳ, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Ὡρίσθη δὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου κυρίου Χρυσάνθου δίδοσθαι τὴν βίβλον τοῖς εὐσεβέσι δωρεάν. εἰς φύλ.

(159) — Χρυσάνθου τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Συνταγμάτιον περὶ τῶν Ὀφφικίων Κληρικῶν καὶ Ἀρχοντικίων τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Ἐκκλησίας, καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, διαιρέσεώς τε καὶ τάξεως τῆς πάλαι καὶ νῦν, καὶ ἐτέρων τινῶν πάνυ ἀναχ-